

Σωτηρούλα Ζαμπά

Ο ελέφαντας με
στη κοιπή προβοκίδα

Εκδόσεις
Ευγνύμων

τίτλος συγγράμματος
Ο ελέφαντας με την κοντή προβοσκίδα

συγγραφέας Σωτηρούλα Ζαμπά
επιμέλεια κειμένου Κωνσταντίνα Κωνσταντίνου
εικονογράφηση Μαρίνα Ραφαήλ
επιμέλεια εξώφυλλου Παναγιώτα Μιχαήλ

α' έκδοση Μάιος 2023
ISBN 978-9925-606-09-2

© Copyright: ΣΩΤΗΡΟΥΛΑ ΖΑΜΠΑ, Λευκωσία, 2023
© Copyright εικόνων: ΜΑΡΙΝΑ ΡΑΦΑΗΛ, Λευκωσία, 2023

**Εκδόσεις Ευγνώμων,
Λευκωσία, Κύπρος**

επικοινωνία: (+357) 99 023 022
www.ekdoseis-evgnomon.com
info@ekdoseis-evgnomon.com

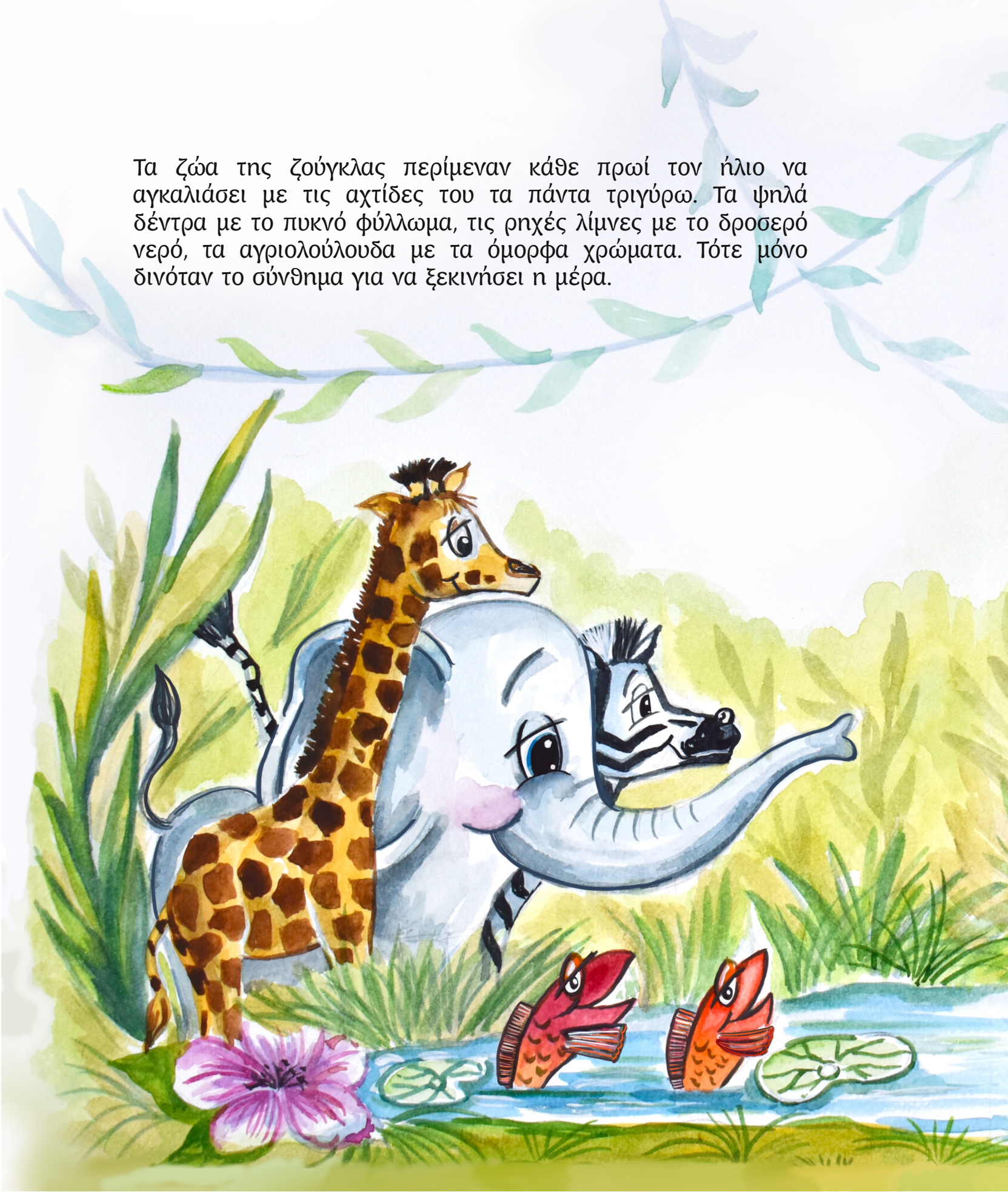
Ο συντονισμός της έκδοσης, η καλλιτεχνική επιμέλεια, η σελιδοποίηση και η σχεδίαση της μακέτας εξωφύλλου έγιναν από το Ατελιέ του Εκδοτικού Οίκου Ευγνώμων.

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού, η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια της συγγραφέως.

Στο κάθε μοναδικό χαμόγελο

Τα ζώα της ζούγκλας περίμεναν κάθε πρωί τον ήλιο να αγκαλιάσει με τις αχτίδες του τα πάντα τριγύρω. Τα ψηλά δέντρα με το πυκνό φύλλωμα, τις ρηχές λίμνες με το δροσερό νερό, τα αγριολούλουδα με τα όμορφα χρώματα. Τότε μόνο δινόταν το σύνθημα για να ξεκινήσει η μέρα.

Ένα από εκείνα τα όμορφα πρωινά, μέσα στη ζούγκλα, γεννήθηκε ένας μικρός ελέφαντας. Δεν ήταν τόσο δύσκολο να τον ξεχωρίσουν ανάμεσα στα άλλα ελεφαντάκια. Είχε δύο μεγάλα λαμπερά μάτια, γεμάτα καλοσύνη, κι ένα γλυκό χαμόγελο που τον έκανε αξιαγάπητο.

Οι μέρες περνούσαν. Ο μικρός ελέφαντας μεγάλωνε κι όλο μεγάλωνε. Όμως κάτι περίεργο συνέβαινε. Έγινε ένας μεγάλος ελέφαντας, αλλά με μια κοντή προβοσκίδα, που σταμάτησε να μακραίνει πριν πολύ καιρό. Έτσι, τον ονόμασαν «Κοντοπροβοσκίδα» και τον φώναζαν για μεγαλύτερη ευκολία «Κοντίδα».

Η κοντή του προβοσκίδα ήταν μεγάλο πρόβλημα για έναν ελέφαντα. Αν ήταν σκαντζόχοιρος, και είχε κοντό ρύγχος, δεν θα τον πείραζε. Αλλά αφού ήταν ένας ελέφαντας, το πρόβλημα ήταν μεγάλο... σχεδόν τεράστιο!

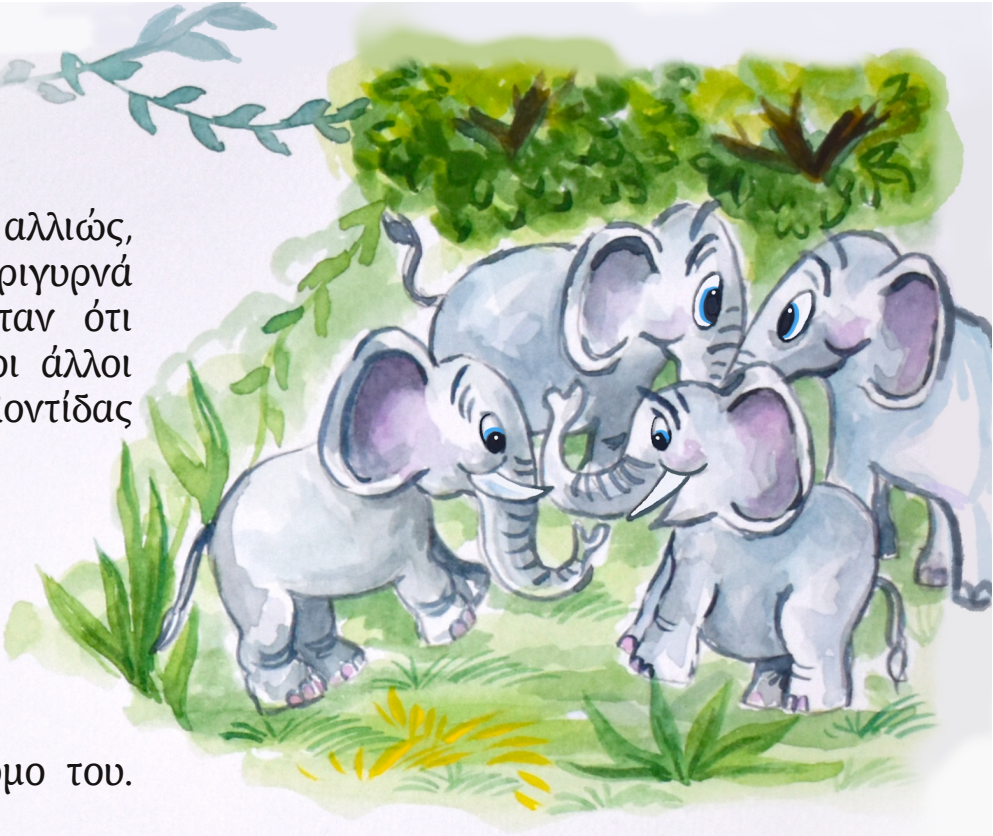
Οι άλλοι ελέφαντες χρησιμοποιούσαν τις μακριές τους προβοσκίδες για να αρπάζουν καρπούς, φρούτα και φύλλα από τα ψηλά δέντρα ή να ξεριζώνουν χορτάρι και θάμνους από το έδαφος για να τρέφονται. Όταν πήγαιναν βόλτες, μετακινούσαν, με αυτές, βαριά αντικείμενα από τον δρόμο τους για να περάσουν. Αν έκανε πολλή ζέστη, έπαιρναν νερό από την πιο κοντινή λίμνη και το έριχναν στο σώμα τους για να δροσιστούν.

Από την άλλη, ο Κοντίδας αναγκαζόταν να σταθεί στα δύο πίσω πόδια του για να φθάσει ψηλά και να πάρει την τροφή του, άλλαζε δρόμο όταν έβρισκε εμπόδια μπροστά του και βούταγε ολόκληρος στη λίμνη για να δροσιστεί.

Με τα έτσι και τα αλλιώς,
έμεινε μονάχος να τριγυρνά
στη ζούγκλα. Δεν ήταν ότι
δεν τον αγαπούσαν οι άλλοι
ελέφαντες, αλλά ο Κοντίδας
ήταν διαφορετικός,
σχεδόν ανεπιθύμητος.
Αν τον έκαναν παρέα,
τους καθυστερούσε
μέχρι να βρει τροφή
και να ξεπεράσει τα
εμπόδια που
συναντούσε στον δρόμο του.

Ακόμη, όταν βούταγε στη
λίμνη, τους έκανε όλους
μούσκεμα.

Γι' αυτό προτιμούσαν να
μην τον προσκαλούν στη
συντροφιά τους. Όχι πως
δεν τον αγαπούσαν, τον
αγαπούσαν, αλλά... κάτι
τους κρατούσε συνεχώς
μακριά του.

